

עד:

ג. ואי סלקא דעתך כבולעו כך פולטו אפילו כי לא זיג נמי תמה השפת אמת, מהי קושיית הגמרא, והרי אם לא זיג מוכח שנשאר בו עוד דם שלא פלט, ולכך אסור. והוסיף שגם למה שכתב רש"י שאינו אלא מוהל קשה, כיון שרואים שנשאר מוהל, זהו ראיה גם שנשאר מהדם, ומדוע היה פשוט לגמרא שגם על זה נאמר כבולעו כך פולטו. וכתב לפרש שמה שאמרו 'כי לא זיג נמי' אינו בדוקא, שאם ידוע שלא זיג ודאי צריך לחוש שעדיין יש שם דם. אלא הכוונה באופן שאי אפשר לבדוק האם זיג או לא, שמא נתלכלך באדמימות של היתר וכדו', על זה הקשתה הגמרא שיהא מותר.

ד. האי אומצא דאסמיק חלייה אסיר לא אסמיק חלייה שרי פירש רש"י, חלייה היינו מוהל היוצא ממנו כשחותכו. לישנא אחרינא, שחולטין אותו בחומץ לאחר צלייתו, ודמו נסחט לתוכו. והקשו התוס' על הביאור הראשון, ממה נפשך, אם נצלה כל צרכו, אפילו המוהל צריך להיות מותר, ואם לא נצלה כל צרכו, אפילו הבשר צריך להיות אסור, ואיך מחלקים בינו לבין חליא. וכעין זה הקשה על הלשון השני, שאם חלייה אסור, א"כ גם הוא צריך להיות אסור. ולכך פירשו התוס' באופן אחר, ע"ש. ובדבר שמואל צידד לפרש ברש"י (ע"פ נוסחא אחרת שיש בדקדוקי סופרים), שמדובר בחלטו קודם הצלייה, ובזה מובן שחלייה מותר והבשר מותר, שרק על ידי הצלייה יצא כל הדם מהבשר.

א. לא קרעו קורעו לאחר בישולו ומותר הקשה השפת אמת, כיצד הביאו ראיה מדין זה שמותר לצלות מולייתא לכתחילה, הלא יש לומר שההיתר הוא רק בדיעבד, אבל לכתחילה אין לסמוך על זה, שהרי לכתחילה קורעים את הלב. והוסיף שיש בזה גם סברא, שאף אם רוב הדם יוצא, מ"מ נשאר קצת דם אלא שבטל, ולכתחילה אסור לעשות כן, לפי שאין מבטלין איסור לכתחילה. וצידד שכיון שבדיעבד מותר אף לגבי הדם שהוא בעין הכנוס בלב, סברה הגמרא שבמולייתא יש להתיר אף לכתחילה. או שידעה הגמרא שאב"י רצה לאסור אפילו בדיעבד, ועל זה הביאה הגמרא ראיה שמותר.

ב. והא רבא איקלע וכו' פירש השפת אמת, שמסתמא לא יחלוק רבא על רבה, ולכך הקשתה הגמרא מרבא על רבה. אלא שתמה השפת אמת, שהרי אב"י כן רצה לחלוק על רבה. וכתב, שאפשר שלעיל גורסים 'רבא', והקשתה הגמרא מרבא על רבא. והביא מפירוש הר"ח שגרס כאן 'רב', ולפי זה הקושיא היא מרב על רבה. אבל כתב שגם זה אינו מיישב, משום שאם כן גם בלא דברי רבה, יש להקשות על רב מינייה וביה, שלעיל אמר הב לי ואיכול, וכאן אמר אי לאו דזיג וכו' לא אכלי מיניה.